

Fülöp Bella

Ez a legnagyobb nővérem, Fülöp Bella.

Bella Kolozsváron született, 1900-ban. Igazi lélekember volt, jóságos, állandóan készen, hogy a rászorulókon segítsen. Bellucinak szólítottuk, kényeztettük. Kolozsváron végezte a gimnáziumot, egy anyai nagynénjénél lakott. Sebestyén Dávidról, anyai nagyapám fivérééről azt mondták, hogy Kolozsvár leggazdagabb embere volt. Náluk lakott a nővérem, amíg gimnáziumba járt, itt, Kolozsváron. Aztán Désre költözött, a férjének volt a háború előtt egy kalapgyára, ő vezette a dési kirendeltséget, a férje a kolozsvárit.

Bella nagyon élelmes volt, és egyik kedvence volt a láger vezetőinek, mert nagyon szorgalmas, dolgoz és eleven volt. A kegy az volt, hogy beengedték a konyhába, hogy ehessen a sűrűbb ételből, aminek valamennyire íze is volt. És mert jobban viselte magát, sokakat megmentett, de a

húgait nem tudta.

A holokauszt után ő volt az egyetlen, aki visszatért. Deportálták, igen nagy nehézségeken ment át, olyan maradt szegény, amilyen volt: vidám, ezt megtanulhattam tőle, de az egészsége tönkrement ott a lágerben. Mindenünket elvették a holokauszt idején, a lakásokat, házakat, ami nálunk volt, azzal maradtunk. Voltak bizonyos tárgyai egyes barátoknál, keresztényeknél, akik nagyon becsületesek voltak, és megőrizték a dolgait, így aztán mégis megvoltak a szükségesek. Én dolgoztam, volt fizetésem, amire lehetett számítani, és volt egy garzonlakásom. 1945-ben férjhez mentem, nem számít, mert rövid idő múlva el is váltam. A nővérem is újraraházasodott, de neki sem volt szerencséje, másodszorra sem, ő is elvált. Így aztán együtt maradtunk. Nem engedtem dolgozni, így láttam jónak mindazok után, amiken átment.

1944 és 1963 között nagy nehézségeink voltak mind gazdasági, mind egyéb szempontokból, de sohase bántuk, hogy segítettük egymást, és boldog lennénk, ha visszatérnének azok az idők, de sajnos ez lehetetlen, így aztán nem volt mit tenni, bele kellett nyugodnom. Mintegy második anyám volt, talán még jobb is. Mindig mondta: "Te vagy az én gyermekem." Nem hiszem, hogy egy igazi anya meghozta volna azokat az áldozatokat, amiket ő megtett értem. Például minden nap hozott ételt a kórházba. 1963-ban meghalt szegény, gyógyíthatatlan betegségben.